

Vršovice 31.5.2009

Pozdrav: Sestry a bratři, shromáždili jsme se ve jménu Pána Ježíše Krista, abychom vzdávali Bohu chválu a dík, abychom mu vyznávali své viny, abychom prosili za sebe i za druhé, abychom hledali nové poznání Boží lásky a očekávali na Jeho slovo, které z milosti proměňuje lidské životy. Amen.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho. Prosím, Hospodine, pomoz! Prosím, Hospodine, dopřej z daru! Požehnaný, jenž přichází v Hospodinově jménu. Žehnáme vám z Hospodinova domu. Hospodin je Bůh, dává nám světlo. Slavte svátek ratolestí, k rohům oltáře se ubírejte. Ty jsi můj Bůh, tobě vzdávám chválu, vyvyšuji tě, můj Bože. Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné!

Ž 118,24-29

Píseň: Ž 118 Ó chvalte laskavého Pána

Modlitba: Pane Bože, přicházíme do Tvého shromáždění ve vší své rozmanitosti, s různými důrazy i názory na řešení problémů. Přicházíme s radostí, ale i s trpkostmi. Přicházíme dnes plni neklidu a očekávání z budoucnosti naší země i světa kolem nás. I otázky, kde je naše místo jako křesťanů v tomto světě.

Chceme Ti dnes poděkovat za dar Tvého Ducha svatého. S vděčností přijímáme povzbuzení a potěchu, ale i napomenutí, které nám přináší ve chvílích, kdy jsme na dně nebo naopak na vrcholu sil, kde si myslíme, že všechno zvládneme. Pane, děkujeme, že se s Tebou v Duchu svatém smíme setkávat v Písmu, ale i ve společenství Tvé církve nebo zcela nečekaně v takových setkáních, kde zapomínáme, že Ty nás provázíš všude, víš o každém našem kroku i hnutí mysli.

Děkujeme, že přinášíš do tohoto světa zvěst smíření a naděje. Vyznáváme, že my sami, jako Tvá církev, Ti v tomto směru děláme ostudu. Že nejsme Tvými dobrými svědky o smíření. Prosíme za odpuštění a děkujeme za dnešní nabídku hodu smíření. Prosíme, aby se o tomto Tvém pozvání dozvěděli všichni, kdo to potřebují slyšet. Svěřujeme Ti dnes jeden druhého, Tvůj lid i celý tento svět.

Amen.

Slovo dětem: Hedvika Starobová - 2. narozeniny

Píseň ze Svítá: S233 Odpust'

Čtení: Ez 37,1-14

Píseň: S274

Text: J 14,23-31

Haleluja. Sesíláš-li svého ducha, jsou stvořeni znovu, a tak obnovuješ tvářnost země. Haleluja. ž 104,30

„Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí.“ Těmito slovy začíná 14. kapitola Janova evangelia, ze které byl náš dnešní text. Krásná slova, kterým bychom moc rádi naslouchali neustále. Nemít strach. Neděsit se toho, co přichází bez našeho souhlasu. Co je mimo nás. A ono je to přitom naopak. Strach nás určuje, ovlivňuje naše jednání. Jsme jako Jeníček s Mařenkou, kteří hledají cestu z temného lesa, a je jen otázka, komu bude patřit světlo, které zahlédneme. Jak lákavě je světlo jediného správného řešení! Jak snadno se mu dá uvěřit! Jenže problém je, že nám to stále někdo kazí. Že nám lidé se svými zkušenostmi, pocity a touhami, se svými nezaškatulkovatelnými životy kazí cestu z lesa ven. A tak přichází zloba, označování nepřítelů, neschopnost komunikace mezi partnery, mezi spolupracovníky, mezi náboženstvími, mezi církvemi, mezi lidmi uvnitř sborů a v církvi. Ztrácí se nám jistota, protože to, o čem máme pocit, že je určující pro náš život, se nenaplnuje. Ztrácíme naději. Přichází právě to, čeho se tak bojíme - ztráta ukotvení, ztráta sebe sama. Ztráta života. Zůstáváme v temném lese.

Právě to zažíval Izrael, Boží lid. O tom je kritika proroků. „Sázeli jste na vnější věci, sázeli jste na věci pomíjivé, ve finále jste se starali především o sebe - a ztratili jste nakonec právě sami sebe.“ Dalo by se říct, že by Hospodin odpustil, že zapomínali na něj, ale to, že zapomněli na druhého člověka, to prostě musí mít důsledky. A tak teď zaznívá otázka: „Kdo jsme?“ Vyhnanství znamená pro Izrael konec. Ve směsici národů se Hospodinův lid přece ztratí. Už nebude žádný rozdíl mezi Izraelem a ostatními. Kým vlastně bude? Znamená to tedy, že ona určující událost, o níž mluví slova „já jsem Hospodin, tvůj Bůh, jenž ti dal vyjít ze země Egypta, z domu otroctví“, byla jen jakýmsi jednorázovým incidentem, nepovedeným dobrodružstvím, jež pominulo? To základní určení našich životů bylo pomíjející? Kdo tedy jsme? Otázka, kterou dnešní člověk dobře zná a dobře chápe. Kdo jsme, co nás určuje?

Ezechiel, největší z exilních proroků, dává zaznít nářku celého „domu Izraele“: „Hle, říkají: »Naše kosti vyschly, zahynula naše naděje, jsme

vytáti.«" „Dům izraelský“ je totiž v zemi svého exilu rozptýlený po velkém údolí Mezopotámie. Prorok musí k exulantům přicházet a oslovovat je jako jednotlivce, od člověka k člověku. Společenství lidu se už totiž rozpadlo – lid ztratil identitu. A to právě díky své vlastní představě, vlastní touze si ji udržet. Zdroj života je odříznut. První obraz tohoto nářku je zřetelnější, když si jej spojíme s obvyklým rčením, že člověk je „kost a kůže“. „Měkké“ maso je v těle člověka drženo pevnými kostmi. Pokud je člověk nucen říct „mé kosti ztrnuly děsem“, znamená to, že umírá; jakoby mu v jeho kostech vyschl veškerý morek a ony přestaly plnit svou funkci. To je pak člověk na prahu smrti.

Prorok Boží lid v náhlé inspiraci vidí před sebou v obraze, který byl pro mnohého člověka starověku až příliš reálný: údolí plné oschlých kostí nepohřbených mrtvol těch, kteří padli v boji. Obraz exilu. Mohou snad tyto kosti, tito mrtví ožít? Je kouzelné, jak kniha Ezechiel vyjadřuje, že tato představa je mimo lidské možnosti. Když tuto otázku položí Hospodin Ezechielovi, ten odpoví: „Ty to víš.“ A Hospodinova odpověď je výzvou. „Ty prorokuj nad těmito kostmi. Nemlč, ale buď svědectvím.“ A následuje ten krásný text o údolí suchých kostí, kde zavěje Duch Boží a najednou se objeví život. Lidé se postaví na nohy. Člověk najde sám sebe, protože ho našel Bůh.

Toto slovo má jeden problém. Je zavřené v knize. To, co zažíval Boží lid a Ezechiel, bylo živé až až. Pocit marnosti, pocit ztracenosti. Pocit trnoucích kostí. To jsme schopni sdílet. Ale dar života? Jak toto předat? Jak oživit ten mohutný obraz zaslíbení? Jak oživit slovo, které dává naději? To je zcela zásadní otázka a je to otázka právě dnešní neděle. Neděle svatodušní.

„Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat.“ Jakobychom udělali okruh a vraceli se na začátek. Je světlo, které nás vyvede z lesa. Je cesta, jak oživit slovo. Tím, že jej budeme zachovávat. Že jej přijmeme do života jako určující moment. Že uděláme ten krok mimo sebe a uvěříme, že právě Ježíšovo slovo má budoucnost. Že vstoupíme do toho mohutného proudu Božího dění v tomto světě. Že uděláme krok víry. Nemáme tu před sebou slib, že se svět kolem nás změní jakýmsi mávnutím kouzelného proutku – že se změní mechanismy, které jsou projevem lidského hříchu. Že zmizí tlak, který z člověka, z živé bytosti, dělá pouhé kolečko v soukolí, pouhé loutky. Ježíš to vyjadřuje velice tvrdě slovy o tom, že přijde vládce tohoto světa. Vnímá to, co sami cítíme – že se mi

lidé necháme velice snadno ovládnout negací toho, co naplňuje skutečný život. Nenávistí a strachem. Ale Ježíše tento vládce neporazí - to je svědectví Velikonoc. Nemá moc porazit to, co Ježíš přináší. Boží naději, Boží zaslíbení. To, že Pán Bůh postaví člověka na nohy. Že ho dovede domů z míst, kde se mu ztratil Bůh i kde se člověk ztratil sám sobě. To zaslíbení je o naší proměně.

To je základ. To je skutečná realita života. To, co nabízí Pán Bůh. Jen se dívat, abychom se jí naučili vnímat, vstoupit do ní, žít v ní. Uvádět do života ten dávný obraz naděje proroka Ezechiele. „Zachovávat slovo.“ Vytvářet prostor pokoje a lásky, které dostáváme v Ježíši Kristu. Naplňovat konkrétní vztahy, řešit konkrétní otázky v rámci tohoto konkrétního prostoru. Tady je naše identita. Tady je naše místo v tomto světě plném bolesti a beznaděje.

Zdá se to velice obtížné. Zdá se to nad lidské síly. Sami víme, jak padáme znovu a znovu do životního pohledu, kde je všechno marné, kde není síla, která by mohla změnit člověka. A tady pro nás zaznívá naděje zvěsti Svato-dušní neděle - Ježíšovo ujištění: „Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.“ V síle tohoto slova, v síle pozvání k ho-du Beránka, v nabídce odpuštění a posily, smíme otevřít oči a vidět uprostřed našich dnů živý obraz, který kdysi dávno vykreslil prorok Ezechiel svému lidu uprostřed pocitu marnosti: "Slyšte, suché kosti, Hospodinovo slovo! Toto praví Panovník Hospodin těmto kostem: Hle, já do vás uvedu ducha a oživnete. Dám na vás šlachy, pokryji vás svalstvem, potáhnu vás kůží a vložím do vás ducha a oživnete. I poznáte, že já jsem Hospodin." Amen.

Píseň: 419

Vyznání vin:

Bůh dává dech životu. Naplňuje život silou, osvěžuje ho. Dává znát, že člověka provází. Svým Duchem daruje život skrze našeho Pána Ježíše Krista.

Nechme se těšit Duchem Božím a spolu s žalmistou vyznejme:

Jsem skleslý na duchu, srdce mi usedá v nitru. Připomínám si dávné dny, rozjímám o všech tvých skutcích, přemýšlím o činech tvých rukou, rozpínám své ruce k tobě, má duše po tobě žízní jak vyprahlá země. Pospěš, odpověz

mi, Hospodine, můj duch dokonává, neukrývej přede mnou svou tvář, nebo se budu podobat těm, kdo sestupují v jámu. Ohlas mi zrána své milosrdenství, neboť doufám v tebe. Dej mi poznat cestu, po níž mám jít, neboť k tobě pozvedám svou duši.

Vyznáváte-li takto v duchu žalmistových slov, stvrďte to každý slovy:

Duch Boží dává život.

I já spolu s apoštoly i vámi vyznávám, že Duch Boží dává život.

Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha. Jen mě neodvrhuj od své tváře, ducha svého svatého mi neber! Dej, ať se zas veselím z tvé spásy, podepři mě duchem oddanosti. Budu učit nevěrné tvým cestám a hříšníci navrátí se k tobě. Vysvobod' mě, abych nebyl vinen krví, Bože, Bože, moje spáso, ať plesá můj jazyk pro tvou spravedlnost.

Vyznáváte-li takto v duchu žalmistových slov, stvrďte to každý slovy:

Duch Boží dává život.

I já spolu s apoštoly i vámi vyznávám, že Duch Boží dává život.

Směle pak přijměte slovo milosti a potěšení:

Duch Boží je s tebou chce ti přinášet posilu a jistotu, že láska, radost a pokoj Boží i odpuštění vin budou s tebou.

Pozdravení pokoje: Smíme přijmout tuto Boží milost, kterou nás nyní obdarovává a smíme si navzájem podat ruce na znamení odpuštění, bratrství a jednoty Kristova lidu a pozdravit jeden druhého se slovy: Pokoj tobě.

Píseň: 678 Jeden Pán, jedna víra

Preface: Děkujeme ti, všemohoucí Otče,

a chválíme tě

za tvé působení ve světě

skrze našeho Pána Ježíše Krista.

Uprostřed rozděleného a znesvářeného lidstva

totiž vidíme,

že ty dáváš ochotu ke smíření.

Je to tvůj Duch, kdo se dotkl srdcí,

když nepřátelé spolu opět mluví,
 protivníci si podávají ruce
 a národy hledají cestu k sobě.
 Je to tvé dílo, když ochota ke smíru
 ukončuje spor,
 odpuštění překonává nenávist
 a místo pomsty přichází prominutí.
 Proto tě neustále chválíme,
 děkujeme ti
 a připojujeme se ke chvalozpěvu nebeských chórů,
 které volají bez konce:
 Svátý, svátý, svátý jsi, Hospodine zástupů, plná jsou nebesa i země Tvé
 slávy.
 Požehnaný, který přicházíš ve jménu Páně. Hosana na výsostech.

Slova ustanovení: Poslyšte slova ustanovení svaté večeře Páně: „Já
 zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu
 noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb a díky činiv, lámal a řekl:
 Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To čiňte na mou
 památku. Takž i kalich, když povečeřel, řka: Tento kalich je ta nová
 smlouva v mé krvi. To čiňte, kolikrát koli pítí budete, na mou památku.
 Nebo kolikrát byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt
 Páně zvěstujete, dokud nepřijde.“

(1K 11,23-26)

Apoštolské vyznání: Chceme se touto svátostí posilnit ve víře. Nejen sami
 pro sebe, ale v jednotě církve Kristovy, ve společenství s křesťany všech
 generací a národů. Vyznejme tedy spolu s nimi slovy Apoštolského vyznání
 víry:

sbor: Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v
 Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha
 svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, byl
 ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z
 mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce všemohoucího,
 odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, v svatou církev
 obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a
 život věčný. Amen.

Píseň: Při vysluhování svaté večeře Páně Budeme společně zpívat píseň

308

460

Pozvání: Neboť kdo z lidí zná, co je v člověku, než jeho vlastní duch? Právě tak nikdo nepoznal, co je v Bohu, než Duch Boží.

A my jsme přijali Ducha, který je z Boha, abychom poznali, co nám Bůh daroval. O tom i mluvíme ne tak, jak nás naučila lidská moudrost, ale jak nás naučil Duch.

Blahoslavení pozvaní k hostině beránkově. Tak už nemeškejme a radostně pojďme.

Přijímání: Společenství těla Kristova.

Společenství krve Kristovy.

Propouštění:

A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. Ř 5,5n

A to je jeho přikázání: věřit jménu jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovat, jak nám přikázal. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm; že v nás zůstává, poznáváme podle toho, že nám dal svého Ducha. 1J 3,23n

Ale ukázala se dobrota a láska našeho Spasitele Boha: On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování; zachránil nás obmytím, jímž jsme se znovu zrodili k novému životu skrze Ducha svatého. Bohatě na nás vylil svého Ducha skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele, abychom ospravedlnění jeho milostí měli podíl na věčném

životě, k němuž se upíná naše naděje.

Tt 3,4-7

Píseň: 483 To jedno mějme stále na paměti

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové - dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy. Ř 8,14-17

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen. 2K 13,13

Píseň: 685 I když se rozcházíme